

Uhyggelige Øjeblikke

En Passager i Toget fortæller om Ulykken.

Annie Mouritzen.

En ung Randers-Dame, Frk. Annie Mouritzen, var blandt Passagererne og fortæller paa vor Henvendelse om Katastrofen:

— Toget, som var meget langt og fyldt med Passagerer, kom ved 19-Tiden kørende med sædvanlig Fart fra Randers mod Bjerregrav. Foran Bjerregrav standsede Farten lidt, jeg tror, det var Stoplys; kort efter lød det første Brag og umiddelbart efter det andet. Første Bombe sprang paa Sidesporet og temmelig langt fremme ved Togstammen, men alligevel rystedes hele Toget. Den anden Bombe eksploderede umiddelbart uden for den Kupé, hvori jeg sad sammen med tre ældre Damer. Vinduerne sprang med et Brag, og

Glassplinter fæg om Ørene paa os,

men til alt Held undgik vi da at blive saarede. De tre Damer, jeg var sammen med, blev helt forvildede, især den ene, som raabte, at det var Straffen for at hun var taget ud paa en Forlystelsestur, og hun lovede sig selv Gang paa Gang jamrende aldrig at køre med Tog mere!

Toget var efterhaanden gaaet helt i Staa, og Folk styrtede mod Udgangene; det gjaldt blot om at komme ud af Toget og bringe sig i Sikkerhed ude i det fri. Der var ved at opstaa Trængsel ved Kupédørene, men Folk var alligevel fornuftige, for da der lød en myndig Stemme, der opfordrede til at tage det hele med Ro, lystrede Folk straks, og i Gaasegang gik det ud af Waggonen.

Der var imidlertid ogsaa nogle Stykker, der havde svage Nerver; jeg saa' saaledes en Kvinde styrtede ud af Toget og ned ad en temmelig høj Skrænt og

skrigende løbe bort over Markerne.

Med korte Mellemrum eksploderede endnu et Par Bomber, og saa blev vi kommanderet ind i Vognene igen. Her var Lyset i Mellemtiden gaaet ud, saa vi ravede rundt i bælgraven-

de Mørke; Folk traadte paa hinanden og puffede til hinanden, men man tog det hele med godt Humør. Folk var naturligvis nervøse; flere lagde sig ned i Sidegangen og tog Kufferter, Hynder, Frakker og hvad der nu ellers var for Haanden, over sig, mens de lagde Armene beskyttende over Hovedet.

Nu bagefter kan det synes komisk, men De kan tro, det var det ikke, da man var midt i det.

Da Bomberne imidlertid blev ved med at eksplodere og det ene Lynglimt efter det andet hastigt oplyste Kupeerne, saa vi kunde se, hvorledes Folk laa med Angst malet i Ansigtterne, blev vi enige om at søge ud igen. Der var saa uhyggeligt inde i Waggonerne. Jeg saa' en Kvinde komme løbende med en stor Flænge tværs over Næsen med Blodet flydende ned over Munden, inde i en af Kupeerne ved Siden af

Iaa en Mand og stønede:

Aah, mit Ben —,

og af og til hørte vi, hvordan man raabte paa Forbindingskasser.

Vi kom ud af Toget, sprang ned ad Skraeningen og hen over en Kartoffelmark og kom det hele lidt paa Afstand, da det sidste Drøn lød; der var dog ogsaa mange, der blev i Toget. Den sidste Bombe eksploderede med det største Brag, jeg endnu har hørt. Det var, som blev Toget rystet med en Kæmpenæve, og et Lynglimt gjorde Mørket til den lyse Dag. Lyden af Glas, der knuses, kunde tydeligt høres, og saa blev alt stille.

Af Togpersonalet fik de Folk, som ikke vilde være i Toget længere — og det var efterhaanden blevet til Hovedparten af Passagererne — vist den nærmeste Vej til Bjerregrav, som fik en formelig Invasion. Folk var helt vilde efter at komme bort; alle vilde til en Telefon for at skaffe Vogne, og Vognmændene fik nok at gøre. Jeg saa saaledes en Lastvogn køre mod Hobro, læsset med Mennesker, der stod stuvet saa tæt sammen, som om det var Kreaturer.

Jeg fik fat paa en Vogn og kom hjem, og paa Vejen mødte vi de første Ambulancer i fuld Fart mod Ulykkesstedet.

Lykkelig var jeg, da jeg naaede hjem uden at være kommen til Skade.